

Hemkomsten

av Michaela Eriksson

Nu var hon snart framme, i staden hon aldrig ville sätta sin fot i igen. Rösten i tågets högtalare hade precis ropat ut hennes hållplats. Emilia tog på sig jackan och reste på sig, lyfte ner sin ryggsäck från hyllan och till sist väckte hon Chili. Hon hade inte hittat någon hundvakt, troligen för att hon inte hade ansträngt sig så värst. Chili var en vacker mörkbrun American Staffordshire terrier och Emilia älskade honom väldigt, väldigt mycket.

Det var hennes pappa, Jerry, som hade ringt och berättat att hennes farfar hade gått bort. Hon blev minst sagt förvånad över hans samtal, de hade inte pratat med varandra sedan den dagen hon flyttade till Stockholm. Hon hade svält hela sin stolthet när hon frågade om hon kunde få sova hos dem. Hon hade ingen annanstans att ta vägen där uppe och hon hade inte råd med hotell. Men på farfars begravning skulle hon, det var ingen fråga om saken.

Emilia klev ner på perrongen och blickade ut över staden hon inte hade befunnit sig i på över fem år och konstaterade en sak, den var sig lik. Hon gick förbi stationshuset och mot parkeringen. Han var inte här, men det var hon redan beredd på. Det var bara att börja gå. Det var ju tur att det var ganska varmt fastän det snart var midnatt. En gammal Volvo åkte förbi när hon gick längs vägen, otippat. Utöver det var det folktomt. Hon gick förbi McDonald's och mindes alla vinterkvällar hon suttit där för att hon inte velat gå hem. Till sin förvåning insåg hon att de hade öppet och upptäckte sedan att de hade förlängt sin öppettid med en timme. Till vilken nytta, undrade hon, det var ju ändå tomt. Hon fortsatte ut på bron och tittade stolt ner på Chili, han gick så duktigt där bredvid henne.

Fullmånen sken ovanligt starkt denna natt. Det fick henne att tänka på sin farfar, Torbjörn. "När vi är långt ifrån varandra, titta bara upp mot månen och tänk på mig. För vart på jorden du än befinner dig, ser vi alltid upp på samma måne", hade han sagt till henne ofta, ända sedan hon var liten. Hon visste inte om det var på grund av det faktum att det var fullmåne nu eller för att hon kände sig spänd över att komma hem, men hon kände hans närvaro.

Hon fortsatte upp längs vägen, här brukade det faktiskt vara folk på helgnätterna, men på en tisdagsnatt som denna var det inte en själ ute. Hon såg sig omkring, allt såg precis likadant ut som dagen hon lämnade staden. Husen, träden, banken, krogen, allt var på sin plats. Det var precis som att tiden hade stannat här under tiden hon varit borta. Hon gick förbi trafikljusen utan att trycka på knappen, det kändes onödigt. Hon passerade universitetet och kyrkogården, nu kändes pulsen ända upp i tinningen och hon funderade på att strunta i det här. Men nu var hon redan här, hon kunde se det vita trähuset som verkligen behövde målas om. Alla persiennerna var nerdragna och gräsmattan var inte klippt på hur många år som helst såg det ut som. Hon stannade upp och hämtade andan, var hon redo? Chili märkte av hennes osäkerhet och började själv bli orolig.

Emilia höjde handen och knackade på dörren. Ingen kom och öppnade, det var knäpptyst. Hon kände på handtaget, det var öppet. Hon möttes av en unken lukt, en blandning av damm, sprit och cigarettrök. Det var mörkt, obehaget blev bara värre ju längre in i huset hon gick. Ett svagt ljus lyste i vardagsrummet. Hon gick dit, men blev inte förvånad över vad som fanns där. Häxan låg på soffan, hon såg nästan medvetlös ut. Det var fullt med sprit, öl och ciderflaskor på bordet. Jerry satt framför tv:n med en ölflaska i handen. Han reagerade inte över att hon kommit.

”Hej?” sa hon lågt.

Han vred sakta på huvudet och såg på henne med en trött, tom blick.

”Vad gör du här?”

”Farfars begravning. Du sa att jag fick stanna här över natten, kommer du ihåg det?”

Han vände huvudet mot tv:n igen.

”Så var det ja”, sa han.

Hon tog sin ryggsäck och gick upp på övervåningen med Chili hack i häl. Dörren till hennes gamla rum var stängt, hon öppnade den försiktigt och det hon såg gjorde henne inte glad, men inte heller förvånad. Där stod bokhyllor, lådor, byråer huller om buller. Det var fullt med småsaker som tandborstar, gamla snusdosor, pantburkar och mycket annat. Emilia rynkade på näsan, det luktade inte gott. Hon tittade ner på Chili och sa:

”Vi klarar det här, eller hur? Det är ju bara en natt...”

Han tittade upp på henne precis som om han förstod vad hon sa. Hon trängde sig in mellan sakerna och öppnade fönstret för att vädra lite, sedan satte hon sig på madrassen på golvet. Den låg faktiskt kvar, det var nog det enda som var kvar i det här rummet sedan hon bodde här. Hon kände sig pigg fastän det var mitt i natten, så hon bestämde sig för att gå en promenad med Chili.

Efter en tur runt kvarteret var de tillbaks vid huset. Hon klev upp på bron och öppnade dörren. När hon klev in i hallen hörde hon Häxan ropa:

”Vem är det?”

”Emilia”

”Va? Jag hör inte... DU?” Hon hade kommit ut i hallen nu. ”Vad gör du här?”

”Jag ska på farfars...”

”Och vad är det där?! Ut med den där smutsiga saken ur mitt hus!”

”Han?! Han är mycket renare än vad du är, se dig omkring!”

”Om det inte passar kan du ju städa upp här, eller dra någon annanstans.”

”Du är inte min morsa, du kan inte säga åt mig vad jag ska göra. Jerry sa att jag fick sova här.”

Emilia gick förbi Häxan och mot trappan. Hon såg inte till Jerry någonstans. Precis när hon skulle gå upp kom Häxan ikapp henne och tog ett hårt grepp om hennes arm.

”Kom med här!”

”Aj, släpp!”

Hon slet sig ur greppet och försökte springa mot köket, men Häxan fångade henne. Chili började skälla, högt.

”Få tyst på den där!”

Emilia svarade inte. Då hördes ett duns från övervåningen, sedan fotsteg. Jerry kom ner.

”Vad håller ni på med?! Jag försöker sova!” skrek han.

Emilia hade kommit loss igen och sprang in i köket, Häxan kom efter och ställde sig i dörröppningen.

”Du tror att du är så perfekt, va?”

”Det har jag aldrig sagt, låt mig vara!” skrek Emilia med tårarna rinnande ner för kinden.

”Sluta grina. Jag sa ju att du aldrig skulle komma tillbaka hit, sa jag inte det?”

Emilia sa inget. Hon såg hur Häxan tog upp någonting blankt från köksbänken, en stor kniv. Hon backade så långt hon kunde med skräckslagen blick. Häxan gick mot henne.

”Du måste lära dig att lyssna, flicka lilla.”

Allt hon kunde tänka på var att hon aldrig skulle ha kommit hit, Torbjörn skulle ha förstått. Han visste ju hur hon haft det hemma. Rätt var det var kom Chili inrusande i rummet, han sprang mot Häxan. Hon höjde kniven, nästan hela staden kunde höra Emilias skrik:

”CHILI, NEEJ!”